

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 24 czerwca 2021 roku, wydanym w sprawie z powództwa z powództwa S. S. przeciwko (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. V. (...) o odszkodowanie, Sąd Rejonowy w Łowiczu:

1. zasądził od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. V. (...) na rzecz powoda S. S. tytułem odszkodowania kwotę 8.766,94 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 02 września 2019 r. do dnia zapłaty;
2. oddalił powództwo w pozostałej części;
3. zasądził od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. V. (...) na rzecz powoda S. S. kwotę 3.614,30 zł tytułem kosztów procesu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

Pozwany w swej apelacji zaskarżył wyrok w części, tj. w zakresie punktu 1. co do kwoty 1818,41 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 02 września 2019 r. do dnia zapłaty oraz w zakresie punktu 3. w całości. Pozwany zarzucił wydanemu orzeczeniu naruszenie:

1. przepisów postępowania mające istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 278 k.p.c. poprzez wadliwą ocenę opinii biegłego wydanej w sprawie w zakresie wniosku biegłego, iż naprawa pojazdu wyłącznie przy zastosowaniu części O przywróci stan pojazdu sprzed szkody (pkt 12), podczas gdy części Q są tożsame co do jakości jak części O i naprawa pojazdu 12 letniego o przebiegu ponad 280 000 km przy ich wykorzystaniu przywróci stan pojazdu do stanu sprzed szkody;
2. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.: art. 361 § 2 k.c., art. 822 § 1 k.c. i art. 824¹ § 1 k.c. poprzez ich błędne zastosowanie i zasądzenie świadczenia przekraczającego wysokość rzeczywiście poniesionej szkody, w szczególności poprzez uznanie, iż części z grupy Q nie pozwalają na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody.

W konkluzji pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w zaskarżonej części oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie w całości oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych, oraz wydatków związanych z doręczeniem odpowiedzi na apelację w kwocie 5,90 zł.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego okazała się bezzasadna w całości i jako taka podlegała oddaleniu.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że do rozpoznania wywiedzionej w sprawie apelacji zastosowanie znajdują przepisy o postępowaniu uproszczonym. W myśl art. 505¹³ § 2 k.p.c., jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, to uzasadnienie wyroku powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Wreszcie zaznaczyć trzeba, że apelacja w postępowaniu uproszczonym ma charakter ograniczony, a celem postępowania apelacyjnego nie jest tu ponowne rozpoznanie sprawy, ale wyłącznie kontrola wyroku wydanego przez sąd I instancji w ramach zarzutów podniesionych przez skarżącego. Innymi słowy mówiąc, apelacja ograniczona wiąże sąd odwoławczy, a zakres jego kompetencji kontrolnych jest zredukowany do tego, co zarzuci w apelacji skarżący. Wprowadzając apelację ograniczoną, ustawodawca jednocześnie określa zarzuty, jakimi może posługiwać się jej autor

i zakazuje przytaczania dalszych zarzutów po upływie terminu do wniesienia apelacji – co w polskim porządku prawnym wynika z art. 505⁹ § 11 i 2 k.p.c. (tak w uzasadnieniu uchwały składu 7 sędziów SN z dnia 31 stycznia 2008 r., III CZP 49/07, OSNC Nr 6 z 2008 r., poz. 55). Tym samym w ramach niniejszego uzasadnienia poprzestać należy jedynie na odniesieniu się do zarzutów apelacji, bez dokonywania analizy zgodności zaskarżonego rozstrzygnięcia z prawem w pozostałym zakresie.

W ocenie Sądu Okręgowego zaskarżone rozstrzygnięcie zostało wydane w wyniku prawidłowo ustalonego stanu faktycznego, które to ustalenia Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własne. Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy dokonał ustaleń stanu faktycznego znajdujących oparcie w zebranych materiale dowodowym, ocenionym bez przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów zakreślonej przepisem art. 233 § 1 k.p.c. Przeprowadzona przez tenże Sąd ocena materiału dowodowego jest w całości logiczna i zgodna z zasadami doświadczenia życiowego, zaś wszelkie podniesione w tym zakresie zarzuty apelacji stanowią w istocie jedynie niczym nieuzasadnioną polemikę z prawidłowymi i nieobarczonymi jakimkolwiek błędem ustaleniami Sądu pierwszej instancji.

Jak wielokrotnie wyjaśniano w orzecznictwie Sądu Najwyższego, zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. może być uznany za zasadny jedynie w wypadku wykazania, że ocena materiału dowodowego jest rażąco wadliwa, czy w sposób oczywisty błędna, dokonana z przekroczeniem granic swobodnego przekonania sędziowskiego, wyznaczonych w tym przepisie. Sąd drugiej instancji ocenia bowiem legalność oceny dokonanej przez Sąd I instancji, czyli bada czy zostały zachowane kryteria określone w art. 233 § 1 k.p.c. Należy zatem mieć na uwadze, że - co do zasady – Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału, dokonując wyboru określonych środków dowodowych. Jeżeli z danego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona tylko wtedy, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub, gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo - skutkowych (por. przykładowo postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2001 r., I CKN 1072/99, Prok. i Pr. 2001 r., Nr 5, poz. 33, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 maja 2000 r., I CKN 1114/99, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2000r., I CKN 1169/99, OSNC 2000 r., nr 7-8, poz. 139).

Nietrafny był zarzut naruszenia art. 233 § 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 278 k.p.c. Sprowadzał się on do wykazania błędnego przyjęcia przez Sąd I instancji udowodnienia wysokości dochodzonego roszczenia, w sytuacji, gdy w ocenie apelującego sąd nieprawidłowo ustalił, iż za uzasadnioną należy uznać naprawę uszkodzonego pojazdu przy pomocy wyłącznie części o jakości O, podczas gdy z opinii biegłego jasno wynika, iż przywrócenie stanu pojazdu sprzed szkody możliwe jest także przy zastosowaniu części o jakości Q. Skarżący powołuje się tutaj na liczne opinie wydawane w jego opinii, w analogicznych sprawach.

Szczegółowa analiza wydanej w sprawie na wniosek stron opinii biegłego, prowadzi jednak w ocenie Sądu Okręgowego do wniosku, że naprawa pojazdu z przywróceniem i zapewnieniem mu trwałego stanu technicznego sprzed szkody, jest możliwa tylko przy użyciu części oryginalnych i części klasy Q. Powyższe wprost wynika z wniosków biegłego, który stwierdził, iż jedynie naprawa dokonana na częściach wyłącznie O przywraca stan pojazdu do stanu sprzed szkody. W ocenie Sądu Okręgowego opinia ta jest fachowa, rzetelna i logiczna, brak tym samym powodów by odmówić jej wiarygodności.

Przechodząc do oceny dalszych zarzutów apelacji powoda, wskazać należy, że zarzuty naruszenia przepisów prawa materialnego, tj. art. 361 § 2 k.c., art. 822 § 1 k.c. i art. 824¹ § 1 k.c. podniesione zostały tylko w kontekście uznania, że pozwany zobowiązany jest do zapłaty odszkodowania wyliczonego jako koszty naprawy samochodu przy użyciu wyłącznie części o jakości Q, a przy użyciu części O tylko tych, które nie były dostępne w jakości Q. Przede wszystkim wskazać należy, że szkoda objęta odpowiedzialnością ubezpieczyciela podlega naprawieniu według ogólnych zasad zawartych w art. 361 – 363 k.c., co oznacza, że wypłacone odszkodowanie ma wyrównać uszczerbek

powstały w majątku poszkodowanego. Uszczerbek ten jest rozumiany jako zwiększenie się pasywów poszkodowanego bądź zmniejszenie się jego aktywów. Odszkodowanie obejmuje wszelkie celowe i niezbędne wydatki poniesione dla wyrównania doznanego uszczerbku. Odszkodowanie obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu ustalone według cen występujących na lokalnym rynku, które to ceny zazwyczaj będą cenami autoryzowanych warsztatów obsługi pojazdów i cen nowych oryginalnych części (tak uchwała Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003 r., III CZP 32/03). Bez znaczenia przy tym jest okoliczność, że ceny części oryginalnych są cenami maksymalnymi. Jak to wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 5 maja 1980 r. w sprawie o sygnaturze III CRN 223/80, przywrócenie rzeczy uszkodzonej do stanu poprzedniego polega na doprowadzeniu jej do stanu używalności w takim zakresie, jaki istniał przed wyrządzeniem szkody. Jeżeli do osiągnięcia tego celu konieczne jest użycie nowych elementów, to poniesione na nie wydatki wchodzi w skład kosztów naprawienia szkody przez przywrócenie rzeczy do stanu poprzedniego. W konsekwencji powyższe wydatki obciążają osobę odpowiedzialną za szkodę (por też wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 1972 r. II CR 425/72, OSNC 1973/6/11). W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się przy tym, że odszkodowanie należne w ramach ubezpieczenia obejmuje wszystkie koszty przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego. O przywróceniu pojazdu do stanu poprzedniego można zaś mówić jedynie wówczas, gdy stan pojazdu po naprawie, pod każdym względem (stan techniczny, zdolność użytkową części składowe, trwałość, wygląd estetyczny itp.) odpowiada stanowi tego pojazdu sprzed wypadku (por wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 10 listopada 1992 r. I ACr 410/92 OSA 1993/8/57). W rezultacie przywrócenia do stanu poprzedniego pojazd winien odzyskać takie same walory użytkowe i estetyczne, jakie miał przed wyrządzeniem szkody. Zdaniem Sądu Okręgowego nie może budzić wątpliwości, że dopóki wykorzystanie części oryginalnych przy naprawie samochodu nie prowadzi do zwiększenia się jego wartości w stosunku do wartości jaką posiadał przez wypadkiem nie ma żadnych przeszkód do uwzględnienia ich cen w kosztach naprawy. Jeżeli wykorzystanie przy naprawie części oryginalnych zniweluje (w całości albo chociaż w części) wynikającą z wypadku utratę wartości auta, to ich użycie jest jak najbardziej zasadne. W tych zaś przypadkach, gdy wykorzystanie części oryginalnych skutkuje przyrostem wartości auta, ubezpieczycielowi przysługuje żądanie obniżenia odszkodowania tj. ograniczenia go do sumy stanowiącej różnicę pomiędzy pełnym kosztem naprawy a kwotą odpowiadającą przyrostowi wartości auta. (tak SN w uchwale z 12 kwietnia 2012 r., sygn. akt III CZP 80/11, opubl. (...) w postanowieniu z 24.02.2006r, III CZP 91/05, opubl. L.; w wyroku z 11.06.2003r, V CKN 308/01, opubl. L.).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, stwierdzić należy, że Sąd Rejonowy słusznie ustalił na podstawie opinii biegłego, że w niniejszej sprawie jedynie naprawa pojazdu przy zastosowaniu części oryginalnych powinna być skuteczna. Części jakości Q nie dają pełnej gwarancji trwałości części oraz podzespołów. Tylko zastosowanie wyłącznie części oryginalnych O daje pewność bezpieczeństwa podczas jazdy dla kierowcy oraz pasażerów, a także zapewnia techniczną sprawność pojazdu.

Ponadto naprawa ta pozostawałaby w sprzeczności z zasadą pełnego odszkodowania należnego poszkodowanemu. Podkreślić należy, że w toku postępowania nie zostało udowodnione, aby części, które uległy zniszczeniu w czasie wypadku nie były w pełni sprawne, były wcześniej uszkodzone lub przestarzałe technicznie i wyeksploatowane w zakresie większym aniżeli wynikającym z normalnego zużycia, a jednocześnie, aby zastosowanie do naprawy części zamiennych o jakości O doprowadziło do zwiększenia wartości pojazdu w stosunku do wartości jaką posiadał przed wypadkiem.

W tym stanie rzeczy, nie podzielając zarzutów sformułowanych w wywiedzionym środku zaskarżenia, Sąd Okręgowy oddalił apelację na podstawie artykułu 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł zgodnie z wyrażoną w art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. zasadą odpowiedzialności za wynik sporu i zasądził od przegrywającego spór pozwanego na rzecz powoda 455,90 zł. Na kwotę tą złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego, ustalone stosownie do § 2. pkt 3) w zw. z § 10. ust. 1 pkt 1) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U.2015.1800 z dn. 2015.11.05 z późn. zm.) oraz koszty związane z doręczeniem odpowiedzi na apelację w kwocie 5,90 zł.